

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4087/2018
26.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Иван Марковић адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву и Општине Ивањица, коју заступа Општинско правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1935/18 од 16.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1935/18 од 16.03.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1935/18 од 16.03.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ивањици П 1267/15 од 20.12.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезана тужена Република Србија да на име накнаде материјалне штете исплати тужиоцу износ од 216.889,00 динара са каматом од 31.08.2015. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев према туженој Републици Србији за износ преко досуђеног до траженог износа од 570.760,00 динара са каматом од 31.08.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена Општина Ивањица обавезе на солидарну исплату са туженом Републиком Србијом износа од 570.760,00 динара са каматом од 31.08.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена Република Србија да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 71.776,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом извршења. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој Општини Ивањица износ од 61.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1935/18 од 16.03.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужене Републике Србије и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 1267/15 од 20.12.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене Републике Србије.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о одговорности тужене за материјалну штету на засаду воћа тужиоца, проузроковану елементарном непогодом (градом) која због необезбеђених противградних ракета није спречена дејством противградне заштите, и њеној обавези да тако насталу штету надокнади.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје законски разлози за одлучивање о посебној ревизији тужене. О одговорности тужене Републике Србије одлучено је на основу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима у вези са чланом 11. Закона о министарствима („Службени гласник Републике Србије“, број 44/14), по којем Министарство унутрашњих послова обавља послове државне управе који се односе и на противградну заштиту, и у вези са одговарајућим одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09 ... 93/12) којима је прописана дужност Републике Србије да обезбеди изградњу јединственог система заштите и спасавања у складу са тим законом и другим прописима, као и програмима, плановима и другим документима који се односе на заштиту и спасавање и цивилну заштиту (члан 2) а органи државне управе одређени као један од субјеката система заштите и спасавања (члан 4. став 1. тачка 1).

Из наведених разлога, ни приложена пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3666/17 од 27.07.2017. године која је донета у истом чињенично-правном спору и у којој је изражен став о недостатку пасивне легитимације тужене државе, те одговорности јединице локалне самоуправе у смислу члана 18. став 1. тачка 6. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“, број 129/07 и 83/14), не оправдава одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Сходно изложеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни по члану 403. став 3. ЗПП јер вредност спора побијаног дела у износу од 216.889,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за оцену дозвољености ревизије у смислу наведеног члана.

С тога је, на основу чланова 410. став 2. тачка 5. и 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић